
Za rudým obzorem

...

V den, kdy Millie posílala Lyleovi dopis, narazila na High Street v Dumfriessu na Alaina McKenziea.

„Alaine!“ zvolala radostně s myšlenkami na Lylea, protože věděla, že ti dva bydlí spolu. „Přijel domů i Lyle?“

„Ne. V nemocnici máme hodně napilno, takže se v dovolených musíme střídat. Ale určitě si brzy pár dnů najde.“

„Nemůžu se dočkat, až ho zase uvidím,“ vykládala se zardělými tvářemi. „Tolik mi schází.“

Alain měl Millie vždycky rád, proto se mu také vůbec nelíbilo, co Lyle dělá.

„Vypadáš dobře, Alaine,“ poznamenala mimochodem. Působil nějak jinak. Zdál se sebejistější než dřív. Práce v nemocnici v něm nejspíš vydvihla na povrch to lepší.

„Cítím se dobře, Millie,“ odvětil a myslel přitom na Shirley jako v poslední době téměř pořád. Nemohl o jejich vztahu s nikým mluvit, o to zajímavější však byl. „Pracujeme spousty hodin, ale ta práce nám taky něco dává.“

„Kéž by to Lyle cítil stejně,“ povzdechla si. „Když byl naposledy doma, zdál se mi dost nespůj. Přiznal, že na něj ta práce doléhá. Po pravdě si dělám vážné starosti.“

„Nevšiml jsem si ničeho zvláštního. S pacienty to umí, a když zrovna není v práci, působí uvolněně,“ řekl opatrně Alain. Rád by dodal, že je přímo šťastný, ale to by bylo nevhodné.

„Opravdu?“ podivila se Millie. „Myslíš, že by mohl v práci své skutečné pocity skrývat?“ To jí připadalo jako jediné možné vysvětlení.

Alain nevěděl, co má na to říct, tak jen sklopil oči k chodníku. Zavládlo nepříjemné ticho. „Ne, to si nemyslím, Millie,“ odpověděl nakonec.

„Něčeho sis přece musel všimnout, Elaine. Ten Lyle, kterého popisuješ, není stejný Lyle, jakého jsem tu minule viděla. Je snad něco, cos mi zamtl-čel?“ naléhala.

„Jistěže ne. Jak se ti vlastně vede?“ změnil raději téma.

„Nastydla jsem, to asi nechceš poslouchat.“ Zdálo se jí, že náhle zrozpačitel. „Táta měl zápal plic, ale už se zotavuje.“

„To jsem rád,“ přikývl Alain a chtěl pokračovat v cestě.

„Omlouvám se, Elaine, že s tím ještě začínám, ale mám o Lylea starost. Říkal, že má teď na spoustu věcí jiný názor, a já bych ráda věděla proč. Doufám, že bys mi mohl trochu napovědět.“ Poznala, že jí neřekl celou pravdu.

„Myslím, že by sis o tom měla promluvit s ním, Millie.“ Měl na Lylea kvůli jeho pokryteckému chování dopal, ale přece jen se neodvažoval zajít tak daleko, že by Millie pověděl o Eleně.

„Jakmile se vrátí do Dumfriesu, nejspíš se vezmeme,“ vysvětlovala. „Proto bych potřebovala vědět, jak se věci mají. Ráda bych chápala, co vytrpěl, ale je to těžké, když vůbec nevím, o co jde.“

„Budete se brát! To jsem nevěděl,“ žasl Alain. Najednou mu Millie bylo líto. Není správné, že se Lyle tahá s Elenou Fabriziovou za jejími zády, když se mají vzít. „Máš chvíli času na čaj, Millie?“ zeptal se a podíval se na hodinky. Vlak do Black-poolu měl odjždět za hodinu.

„Udělám si ho,“ přikývla.

Lyle sloužil v nemocnici dvanáctihodinové směny devět dnů po sobě, takže si naddělal dva dny volna. Chystal se nastoupit v pátek večer do vlaku domů. Alain se vrátil, ale o cestě do Dumfriesu moc nemluvil. Eleně Lyle řekl, že se jeden rodinný přítel roznemohl a že se na něj musí jet podívat, ale vrátí se, jak jen to bude možné. Bylo těžké ji opustit, navíc jí velmi nerad lhal, utěšoval se však tím, že je to naposledy. Donekonečna rozebírali, jak spolu budou žít, a Elena byla šťastná.

Cestou domů myslel jen na ni a na to, jak ji miluje. Udržoval se tak v náladě. Děsil se chvíle, kdy Millie poví, že se s ní chce rozejít, rozhodně si ale umíní, že o Eleně neřekne nic, aby ji neranil ještě víc.

Místo aby šel domů k rodičům, vydal se z nádraží rovnou k ní. Nebyl si jistý, jestli bude vzhůru, ale v okně se svítilo. Zhluboka se nadechl a zaklepal.

„Omlouvám se, že jdu tak pozdě,“ řekl jí, když otevřela.

„Nesmysl, Lyle, jsi tu vítaný v kteroukoli hodinu,“ ujistila jej a pustila dovnitř. Pověsila mu kabát na věšák. Myslela na to, že starý Lyle by si nedělal starosti, kolik je hodin, považoval se za součást jejich rodiny.

Večer byla s matkou v nemocnici, po návratu se navečeřely a Bonnie si šla lehnout, zato Millie zůstala vzhůru, seděla u krbu a myslela na Lylea. Z jeho nečekané návštěvy měla radost, obávala se ale jejího důvodu. Když mu pověděla vše o otcově stavu a dodala, že by ho měli nazítří z nemocnice pustit, usadila jej na pohovku a vzala za ruce. Řekla mu, že pro něj má vzrušující novinu, která se týká jich obou.

„Millie, nejdřív musím říct já něco tobě,“ namítl.

Rozbušilo se jí srdce. Tušila, proč přijel. Nemohla mu dovolit, aby to řekl. Ne, když to, co mu poví ona, všechno změní.

„Nemůžu to říct jako první?“ zeptala se.

„Tak dobrá,“ vzdychl. Když konečně našel odvahu, čekání se zdálo nesnesitelné.

„Lyle,“ spustila opatrně, „brzy už se vrátíš domů napořád, je to tak?“

„Já... nebudu...“ Chtěl začít s proslovem, který si připravil, nenechala ho však domluvit.

„Vím, že se domů vracejí vojáci a ty budeš ještě nějakou dobu potřeba v Blackpoolu, ale snad to nebude trvat dlouho, Lyle, protože...“ Oči jí jen zářily. „Budeme mít dítě,“ vyhrkla. „Budou z nás rodiče!“

Lyle oněměl, zatočila se mu hlava. Nevěřicně na Millie zíral a marně doufal, že špatně rozuměl nebo nepochopil, co řekla. Nakonec ze sebe vypravil jen: „Cože?“

Její úsměv povadl. „Budeme spolu mít dítě. Zjistila jsem to před pár dny. Už několik týdnů mi bylo špatně, ale nenapadlo mě, že bych mohla být těhotná, protože jsem nastydla a měsíčky jsem nikdy neměla pravidelné. Když jsem byla navštívit otce v nemocnici, stavila jsem se u doktora. Bylo hrozné, že jsem ti to nemohla říct hned, ale nechtěla jsem to psát do dopisu nebo telegramu. Potřebovala jsem vidět, jak se budeš tvářit.“ Musela uznat, že zrovna nadšeně nevypadá, věřila však, že to zakrátko přejde, až se z té noviny vzpamatuje. „Máš takovou radost jako já? Vím, že ještě nejsme svoji, ale maminka už plánuje svatbu. Nejdřív z toho byla trochu rozrušená, protože ty jsi

v Blackpoolu a já tady a nejsme ani manželé, ale nakonec to strávila a těší se na vnučátko. Otcí to povíme, až se vrátí domů a trochu se zotaví. Pak taky domluvíme datum svatby.“

Lyle na ni ohromeně zíral. Nedokázal se vyrovnat s tím, co mu řekla. Dokázal myslet jen na Elenu, která na něj čeká v Blackpoolu.

„Potkala jsem tuhle na High Street tvou matku. Tolik jsem jí to chtěla prozradit, ale myslela jsem si, že první by ses to měl dozvědět ty.“ Zarazila se, když si uvědomila, že ještě nic neřekl. Věděla, na co myslí, a lámalo jí to srdce, ale nechtěla ho ztratit. Potřebuje čas, aby se vzpamatoval, aby si ujasnil priority. Pak bude mít radost. „Lyle, ty pořád mlčíš,“ podotkla.

Roztřeseně vstal a došel ke krbu. Hleděl do plamenů, ale v duchu viděl jen Eleninu krásnou tvář, její úsměv, tmavé oči. Chvilí trvalo, než si uvědomil, že jej Millie napjatě sleduje. Nedokázal na ni pohlédnout zpříma. „Nevím, co na to říct, Millie. Je to všechno tak... nečekané.“

Vstala, došla k němu a vzala ho za studenou ruku. Viděla, jak pobledl. „Vlastně ani ne, když se nad tím zamyslíš,“ podotkla. Ráda by mu připomněla, jak to bylo krásné, když se milovali poprvé.

Přinutil se jí pohlédnout do očí. Pochopil, jak to myslela. „Máš pravdu,“ hlesl zdrceně. Vrátil se k pohovce a sesul se na ni. „Dítě,“ zašeptal. Pořád tomu nemohl uvěřit.

„Ano,“ přisvědčila a přisedla si k němu. „Bude z tebe otec a určitě ten nejlepší. Už tě úplně vidím s naším synkem nebo dcerou.“ Doufala, že si to dokáže představit i on.

Nevnímal. Nebyl schopen nic říct. Millie se na tenhle okamžik tolik těšila, přinesl jí však jen zklamání. Skutečně věřila, že bude nadšený jako ona.

Náhle pocítil neodolatelnou touhu opustit její dům. Vstal a vykročil ke dveřím. Nezastavil se ani pro kabát.

Rozběhla se za ním. „Kam jdeš, Lyle?“

„Je mi... trochu špatně, Millie. Omluv mě, prosím,“ řekl přes rameno. „Promluvíme si zítra.“ Slyšel její protesty, přes-to vyšel ven a rázoval pryč. Nejraději by běžel – tak rychle, jak jen dokáže, pryč od těch slov, která právě slyšel. Chtěl běžet za Elenou a vším, co si spolu naplánovali.